

Podríem dir que és aquesta la trista herència que ens va deixar l'anterior alcalde d'Olot senyor Macias, a l'hora que reconeixem també la lamentable claudicació feta per l'actual alcalde senyor Secrest, que hem de considerar responsables directes d'aquesta desfeta dels nostres boscos i de desequilibrar mediambientalment aquestes valls.

Hi ha altres opcions, d'una banda els diferents traçats alternatius presentats i rebutjats i d'altra banda la millora substancial en el traçat i en l'amplada de la carretera C-17 que també ens porta a Olot i a la seva comarca. Com menciono al començament d'aquest tema m'ha afectat des dels inicis, degut potser a la meva preocupació per l'equilibri mediambiental i per que no com a Silvicultor diplomad, que no es altre cosa que la ciència que estudia el conreu dels boscos i llur aprofitament racional.

Per tot això prego a la conselleria de Medi Ambient es pronunciï i intervingui directament en el seguiment de les tales i diferents intervencions relacionades en l'obra i a l'hora es comprometí també en la conservació i manteniment posterior, de totes les zones afectades, en el cas que aquesta obra es segueixi desenvolupant.

*Josep Maria Callís
Silvicultor*

L'estiu de 2003

Han passat set anys des de que vàrem gaudir d'uns dies de vacances al càmping "Fouga" de Fabian, petit poblet just abans d'Aragouet, a la vall d'Aure, al Pirineu Central francès. Set anys i sembla que era el mes passat. El càmping està exactament igual, els mateixos arbres, els mateixos espais, els mateixos serveis. El petit restaurant tampoc ha canviat, la mateixa gent, la mateixa amabilitat, fins i tot es manté el mateix menú diari. No ha variat res. A França sempre he tingut la sensació que les coses, les situacions, els paisatges fins i tot, canvien més poc a poc que a aquest costat de la frontera. Aquí les coses són menys duradores, el paisatge es malmet més. Tot canvia amb més facilitat. Malgrat els set anys passats, tenim la sensació de continuar les excursions que "fa pocs dies" ens varen quedar pendents.

Encetem amb una excursió d'un dia a un pic estratègic, equidistant entre l'extens muntanyam del Nouvielle,

que vàrem resseguir a fons aleshores, i la carena axial, la fronterera, de la que es despengen valls i carenes magnífics i que ara tenim la intenció de resseguir tant com puguem. Pic de Bougatet de 2877 mts, no és complicat, però tampoc de vaques. Li prenem la mida al terreny.

Per continuar, com que el temps es presenta insegur, preferim desplaçar-nos fins el refugi de la Soula, molt més a llevant, a la vall de Louron, ben situat i que ens facilitarà l'accés a una zona ja coneguda però on ens hi falten ascensions. Si el temps és inestable, tindrem bon aixopluc. El primer dia, colgats per una espessa boira, fem l'aproximació al refugi i ens enfilem fins el llac de Caillauas on se'ns

obre sobtadament el cel. No dubtem a enfilem-nos fins el pic de Courtalets de 2699 mts, ample mirador en una tarda de núvols, de cel blau, de contrallums i boirades que ens deixen d'aquesta excursió un record inesborrable. L'endemà cap el llac de Pouchergues, bellíssim enmig d'un terreny caòtic i envoltat de cims emblemàtics: nosaltres triem pujar la Forca de Clarabide. Boires que freguen els cims i alguna ullada de sol. Saltem després cap a l'alta coma dels Gougs Blancs, estol de petits llacs, alguns encara mig gelats, d'una bellesa rara e insuperable. S'obre el cel i la tarda esdevé càlida i magnífica.

Tercer dia a la Soula: ens enfilem per una canal d'herba molt dreta i de mil metres de desnivell fins el coll que uneix els pics de la Hourque i de Bacherets. Pugem aquests dos cims sota un cel fosc i amenaçador. La boira tapa l'alta carena dels Bachimalas. Cauen gotes. El vent bufa del sud insistent i fred. No val la pena pujar l'Abeillé i decidim baixar per la llarga, ampla i alterosa vall d'Aigües Tortes. El cel sembla que vol aclarir-se cap a mig matí. La volta que hem fet ens ha dut per racons bellíssims. Avui gaudirem també de la devallada

Soum de Salettes i port de Campbell. Foto: Josep Gargallo

des del refugi fins la carretera resseguint, sense la boira del dia de pujada, l'inoblidable camí de les gorges de Clarabide fins la central de Tramezaigües.

Diumenge 27 de juliol: hi hagut tempesta nocturna.